

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός απόφασης 98/2017

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΑΣ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Αγγελική Ξενόπουλου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος Πρωτοδικών Χαλκίδας και τη Γραμματέα Κωνσταντίνο Μπενέτου.

Συνεδρίασε δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 26 Ιανουαρίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1. ... και 9. ... εκ των οποίων ο τέταρτος εμφανίστηκε μετά και οι υπόλοιποι δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Νάσου Νικολόπουλου.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: ..., κατοίκου Καρύστου Ευβοίας, οδός ..., ο οποίος παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Μαργαρίτας Μαντζαρέα.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 17-3-2015 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου, με αριθμό κατάθεσης 65/2015, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 26-11-2015 και κατόπιν αναβολών για την παραπάνω δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 1 του ν. 551/1915 "περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχημάτων εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων", όπως κωδικοποιήθηκε με το β.δ. της 24.7/25.8.1920 και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 38 εδ. α' ΕισΝΑΚ, ως ατύχημα από βίαιο συμβάν, το οποίο επήλθε κατά την εκτέλεση της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής σε εργάτη ή υπάλληλο των εργασιών ή επιχειρήσεων που αναφέρονται στο άρθρο 2 του ίδιου νόμου (εργατικό ατύχημα), θεωρείται κάθε βλάβη, η οποία είναι αποτέλεσμα βίαιης και αιφνίδιας επενέργειας εξωτερικού αιτίου, άσχετου μεν με τη σύσταση του οργανισμού του παθόντος και τη βαθμιαία φθορά του από τις συνθήκες της εργασίας, αλλά συνδεόμενου οπωσδήποτε μ' αυτή λόγω της εμφάνισης του κατά την εκτέλεση της ή εξ αφορμής αυτής, δηλαδή θα πρέπει το αίτιο, στο οποίο οφείλεται το εργατικό ατύχημα, να μην ανάγεται αποκλειστικά στην οργανική ή παθολογική προδιάθεση του παθόντος και το οποίο συνεπώς δεν θα συνέβαινε χωρίς την εργασία και τις περιστάσεις εκτέλεσης της (ΟΛΑΠ 1287/1986). Εξάλλου από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951: «Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», συνδυαζόμενες και με τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 και 3 ν. 551/1915 συνάγεται, ότι, όταν ο παθών από ατύχημα που έγινε έπειτα από βίαιο συμβάν κατά την

εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής (εργατικό ατύχημα) υπάγεται στην ασφάλιση του ΙΚΑ, τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση του παθόντος αυτού, ήτοι τόσο της κατά το κοινό δίκαιο ευθύνης για αποζημίωση (άρθρα 914 επ. ΑΚ), όσο και της προβλεπομένης από το ν. 551/1915 ειδικής αποζημίωσης, και μόνον εάν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη, ή του προστηθέντος απ' αυτόν, υποχρεούται αυτός (εργοδότης) να καταβάλει στον παθόντα την από το ως άνω άρθρο 34 παρ. 2 προβλεπόμενη «διαφορά» μεταξύ του ποσού της κατά το κοινό δίκαιο αποζημίωσης και του ολικού ποσού των υπό του ΙΚΑ χορηγούμενων σ' αυτόν παροχών. Από τις αυτές διατάξεις συνάγεται περαιτέρω ότι η ως άνω απαλλαγή καλύπτει και την περίπτωση της αμέλειας, όταν το ατύχημα έγινε, γιατί δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας και ισχύει και για τον προστηθέντα από τον εργοδότη. Ο ασφαλισμένος στο ΙΚΑ παθών δικαιούται στις ως άνω (εκτός δόλου) περιπτώσεις μόνον των υπό του ΙΚΑ χορηγούμενων παροχών. Διατηρεί, όμως, ο παθών αυτός την αξίωση του για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή, σε περίπτωση θανάτου του, οι κατά νόμον δικαιούμενοι λόγω ψυχικής οδύνης κατά του εργοδότη και των προστηθέντων από τον εργοδότη, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα τούτων, δηλαδή αρκεί να συντρέχει οποιοδήποτε αμέλεια αυτών και όχι μόνο ειδική αμέλεια περί την τήρηση των όρων ασφαλείας του άρθρου 16 παρ. 1 του Ν. 551/1915, διότι η ως άνω απαλλαγή αυτών από κάθε υποχρέωση για «αποζημίωση», δηλαδή για αξίωση εντελώς περιουσιακού χαρακτήρα περιλαμβάνουσα και την αποζημίωση του επιζώντος συζύγου και των τέκνων του θανόντος λόγω στέρησης της διατροφής, δεν καλύπτει και τη μη περιλαμβανομένη σ' αυτήν ως άνω αξίωση για χρηματική ικανοποίηση, αφού ουδεμία παροχή χορηγούμενη από το ΙΚΑ μπορεί να δικαιολογήσει τον αποκλεισμό της εν λόγω διαφορετικής φύσης αξίωσης (ΟΛΑΠ 1117/1986 ΝοΒ 1987.891, ΑΠ 1419/2006, ΑΠ 1600/2005, ΑΠ 1438/2004, ΤΝΠ Νόμος).

Στην προκείμενη περίπτωση, οι ενάγοντες εκθέτουν στην αγωγή τους, ότι ο ..., αλβανικός υπήκοος, υιός της πρώτης, σύζυγος της δεύτερης, πατέρας των εκπροσωπούμενων από τη δεύτερη ενάγουσα ανηλίκων τέκνων και αδελφός των λοιπών εναγόντων, προσλήφθηκε από τον εναγόμενο, στις αρχές του έτους 2005, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, προκειμένου να εργαστεί ως εργάτης τεμαχισμού πέτρας -μαρμάρου στην λατομική επιχείρηση εξόρυξης σχιστόλιθου, που διατηρεί ο τελευταίος, στην περιοχή 'γιος Ισίδωρος Ευβοίας.

Ότι στις 28-6-2006, από υπαιτιότητα του εναγόμενου, όπως αυτή ειδικότερα αναλύεται στην αγωγή και η οποία στοιχειοθετεί δόλο αυτού, επήλθε ο θανάσιμος τραυματισμός του συγγενούς τους, λόγω καταπλάκωσής του από περονοφόρο όχημα (κλαρκ), ιδιοκτησίας του εναγομένου, το οποίο ο θανών έθεσε σε λειτουργία, προκειμένου να μεταβεί σε δημόσια βρύση, 500 μέτρα από τον τόπο εργασίας του.

Για τους λόγους αυτούς, μετά τον παραδεκτό περιορισμό του αιτήματος της αγωγής από καταψηφιστικό σε έντοκο αναγνωριστικό, με τις προτάσεις τους (άρθρο 223 ΚΠολΔ), ζητούν να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγομένου, να τους καταβάλει: α) το ποσό των 105.000 ευρώ, ήτοι τους μισθούς πέντε ετών, ως αποζημίωση του άρθρου 3 παρ. 5 του ν. 551/1915, με το νόμιμο τόκο από το χρόνο επέλευσης του ατυχήματος, άλλως από την επίδοση της αγωγής και β) το ποσό των 300.000 ευρώ σε έκαστο από τους σύζυγο, δύο ανήλικα τέκνα και μητέρα του θανόντος και των 100.000 ευρώ σε έκαστο των εναγόντων αδελφών του θανόντος, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, ως χρηματική ικανοποίηση, λόγω της ψυχικής οδύνης που υπέστησαν, αφαιρουμένου του ποσού των 30 ευρώ, το οποίο επιφυλάχθηκαν να διεκδικήσουν ως πολιτικώς ενάγοντες, ενώπιον του ποινικού Δικαστηρίου. Ζητούν, τέλος, να διαταχθεί, λόγω του αδικήματος, η προσωπική κράτηση του εναγομένου, ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η αγωγή, παραδεκτά φέρεται προς συζήτηση, κατά την προκείμενη διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 663 επ. ΚΠολΔ, όπως ίσχυαν πριν την κατάργησή τους με το ν. 4335/2015), ενώπιον του αρμόδιου καθ' ύλην και κατά τόπον παρόντος Δικαστηρίου (άρθρα 14 παρ. 2, 16 αρ. 2, 22 και 664 ΚΠολΔ) και είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις και σε εκείνες των άρθρων 299, 346, 914, 932 ΑΚ, 3 παρ. 5, 4, 5 και 6 του ν. 551/1915, εκτός από το αίτημα που αφορά την κατ' άρθρο 3 παρ. 5 του ν. 551/1915 αποζημίωση, ως προς τους πρώτη, τέταρτο, πέμπτη, έκτο, έβδομο, όγδοο και ένατο των εναγόντων, (μητέρα και αδέρφια του θανόντος), το οποίο, είναι μη νόμιμο και απορριπτέο ως προς αυτούς, διότι, σύμφωνα με το άρθρο 6 του ν. 551/1915, εφόσον ο παθών κατέλιπε σύζυγο και τέκνα, μόνο αυτοί είναι οι δικαιούχοι της ως άνω αποζημίωσης. Επίσης, απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι το παρεπόμενο αίτημα για επιβολή προσωπικής κράτησης, ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης, λόγω του περιορισμού του αιτήματος της αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό. Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, που λήφθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου και περιέχονται στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσια συνεδρίαση και από όλα τα έγγραφα που νόμιμα μ' επίκληση προσκομίζονται από τα διάδικα μέρη, είτε προς άμεση απόδειξη είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, μερικά από τα οποία μνημονεύονται ειδικότερα στη συνέχεια, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο εναγόμενος διατηρεί λατομική επιχείρηση εξόρυξης σχιστόλιθου στην περιοχή 'γιος Δημήτριος Καρυστίας. Το προϊόν της εξόρυξης το μεταφέρει με φορτηγά αυτοκίνητα και το εναποθέτει σε ελεύθερο οικόπεδο, ιδιοκτησίας του, στον 'γιο Ισίδωρο Μαρμαρίου Ευβοίας. Στις 28-6-2006, δυνάμει προφορικής σύμβασης εργασίας, ο εναγόμενος προσέλαβε τον ..., αλβανικής ιθαγένειας, καθώς και τον επίσης αλβανικής ιθαγένειας ..., προκειμένου να απασχοληθούν ως εργάτες στην ως άνω επιχείρηση και δη στην εγκατάσταση αυτής στον 'γιο Ισίδωρο Μαρμαρίου, με αρμοδιότητα τονχειρωνακτικό τεμαχισμό (σχίσσιμο) πέτρα

ς - μαρμάρου σε πλάκες και την συσκευασία αυτών σε παλέτες. Οι ως άνω εργάτες, προσήλθαν στην εργασία τους, στο ως άνω οικόπεδο εναπόθεσης, αποθήκευσης και επεξεργασίας σχιστολιθικών πλακών, περί της 07.30 π.μ. και ξεκίνησαν την εργασία τους. Στο ως άνω οικόπεδο, βρισκόταν ένα περνοφόρο ανυψωτικό μηχάνημα (κλαρκ), ιδιοκτησίας του εναγομένου, στο οποίο δεν υπήρχαν κλειδιά και το οποίο, σύμφωνα με την από 28-6-2006 έκθεση ένορκης εξέτασης του ..., ενώπιον του Α.Τ. Καρύστου, στα πλαίσια της προκαταρκτικής εξέτασης που διενεργήθηκε για το ατύχημα, ο εναγόμενος απαγόρευσε ρητά στους ως άνω εργαζομένους «να το πειράξουν». Ωστόσο, περί της 08.20 π.μ., παρά την ως άνω απαγόρευση και παρά την έλλειψη εμπειρίας και σχετικής άδειας χειρισμού κλαρκ, ενώ ο εναγόμενος απουσίαζε από τον χώρο εργασίας, ο ... έθεσε σε λειτουργία το ως άνω όχημα, συνδέοντας μεταξύ τους τα καλώδια από τον διακόπτη εκκίνησης με κλειδί, που βρίσκεται στην κονσόλα του μηχανήματος, προκειμένου να μεταβεί σε δημόσια βρύση, που απέχει 500 μέτρα περίπου από το ως άνω οικόπεδο. Από το σύνολο των αποδεικτικών μέσων και κυρίως την κατάθεση του αυτόπτη μάρτυρα ..., κατοίκου της περιοχής, στα πλαίσια της προκαταρκτικής εξέτασης που διενεργήθηκε για το ατύχημα (βλ. τις από 28-7-2006 και 2-8-2006 ένορκες καταθέσεις του ενώπιον του Α.Τ. Καρύστου), προκύπτει ότι ο θανών έφτασε με το κλαρκ στην δημόσια βρύση, μέσω αγροτικής οδού, που κατέληγε σ' αυτή, κατέβηκε από το κλαρκ, το οποίο άφησε σε λειτουργία και ασχολήθηκε με το γέμισμα δοχείων με νερό. Επειδή, όμως, παρέλειψε να ασφαλίσει το μηχάνημα και λόγω της κατωφέρειας της αγροτικής οδού, αυτό άρχισε να κατέρχεται με την όπισθεν κίνηση, χωρίς να επιβαίνει σ' αυτό κανείς. Ο θανών δεν αντιλήφθηκε εγκαίρως την όπισθεν κίνηση του οχήματος, παρά μόνο όταν αυτό είχε διανύσει απόσταση περίπου είκοσι μέτρων από την πηγή. Τότε, ο θανών έτρεξε, πήδησε επ' αυτού και κινήθηκε προς τη νότια πλευρά του δρόμου. Σε κάποιο σημείο της οδού, έστριψε το τιμόνι αριστερά, προκειμένου να κινηθεί με την κανονική εμπρόσθια κίνηση, αγνοώντας, ωστόσο, ότι στο σημείο αυτό υπήρχε υψομετρική διαφορά ενάμιση μέτρου περίπου, ανάμεσα στην οδό και στον παρακείμενο αγρό. Συνεπεία των ανωτέρω, το κλαρκ βρέθηκε στο κενό και ανετράπη, ο ... έπεσε στον αγρό και στη συνέχεια έπεσε πάνω του το κλαρκ και τον καταπλάκωσε. Στη συνέχεια, μεταφέρθηκε βαρύτατα τραυματισμένος στο Νοσοκομείο Καρύστου και τελικώς απεβίωσε από βαριές κακώσεις θώρακος, όπως καταλήγει η υπ' αριθμ. 2452/29-6-2006 έκθεση νεκροψίας - νεκροτομής του ιατροδικαστή Αθηνών Περαιτέρω, τόσο από την υπ' αριθμ. πρωτ. 688/2006 έκθεση έρευνας του ..., τεχνικού επιθεωρητή του Υπουργείου Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας, όσο και από την από 26-7-2006 έκθεση πραγματογνωμοσύνης των πραγματογνωμόνων ..., που διενεργήθηκε στα πλαίσια της προκαταρκτικής εξέτασης για το ατύχημα, προκύπτει ότι τα ελαστικά των τροχών του μηχανήματος ήταν σε καλή κατάσταση, τα συστήματα πέδησης - στάσης και διεύθυνσης δεν παρουσίαζαν διαρροές υγρών, το όχημα έφερε θάλαμο οδήγησης και δεν υπήρχαν αξιόλογες βλάβες σε βασικά από πλευράς οδικής ασφάλειας συστήματα. Επιπλέον, το περνοφόρο όχημα δεν ήταν εφοδιασμένο με πιστοποιητικό ελέγχου (καταλληλότητας) όπως προβλέπεται από τον Κανονισμό Ανυψωτικών Μηχανημάτων, δεν ήταν εφοδιασμένο με πινακίδες κυκλοφορίας, άδεια κυκλοφορίας και δεν είχαν πληρωθεί τα τέλη κυκλοφορίας. Ο ως άνω τεχνικός επιθεωρητής αναφέρει στην

έκθεση του ότι «κατά τη γνώμη μου, το ατύχημα οφείλεται σε άστοχες ενέργειες του θανόντος, ο οποίος ανορθόδοξα και χωρίς την εξουσιοδότηση του εργοδότη του έθεσε σε λειτουργία το περνοφόρο όχημα. Στο σημείο προορισμού δεν ακινητοποίησε το μηχανήμα, με αποτέλεσμα αυτό εξ αιτίας της κατωφέρειας του αγροτικού δρόμου να μετακινηθεί μόνο του. Από κακό υπολογισμό του χώρου στην προσπάθεια αναστροφής του μηχανήματος έφερε τους δύο αριστερούς τροχούς στο χείλος του αγροτικού δρόμου με συνέπεια την πτώση και ανατροπή αυτού.».

Με βάση τα πιο πάνω πραγματικά περιστατικά, αποκλειστικά υπαίτιος για το ένδικο ατύχημα, είναι ο ίδιος ο θανών, ο οποίος, από έλλειψη της προσοχής, την οποία όφειλε και μπορούσε να καταβάλει, χωρίς να έχει την απαιτούμενη εμπειρία, ούτε την ειδική άδεια χειρισμού του ως άνω περνοφόρου οχήματος και ενώ του είχε δοθεί σαφής οδηγία να μην πειράξει το εν λόγω όχημα, αυτοβούλως χρησιμοποίησε αυτό, για να μεταβεί στην δημόσια βρύση, εκτός του χώρου εργασίας του, για απόληψη νερού, που δεν σχετιζόταν με την εκτέλεση της εργασίας, με συνέπεια, εξαιτίας, των πιο πάνω άστοχων ενεργειών του ίδιου, κατά την οδήγηση του οχήματος, αυτό να ανατραπεί και να τον καταπλακώσει, επιφέροντας τον θάνατο του. Αντιθέτως, καμία αμέλεια δεν βαρύνει τον εναγόμενο, ο οποίος είχε απαγορεύσει την χρήση του συγκεκριμένου οχήματος από τους εργαζόμενους και είχε αφαιρέσει από αυτό τα κλειδιά, ώστε να αποτρέψει την τυχόν μη εξουσιοδοτημένη χρήση του, έτσι ώστε δεν ήταν δυνατό να μπορεί να προβλέψει την ενέργεια του εργαζομένου να ενώσει τα καλώδια του διακόπτη εκκίνησης του οχήματος, ώστε να το θέσει σε λειτουργία, η οποία (ενέργεια) αντίκειται στη στοιχειώδη κοινή λογική και εμπειρία και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πιθανός και προβλέψιμος κίνδυνος από την πλευρά του εργοδότη. Επίσης, από τα προσκομιζόμενα αποδεικτικά στοιχεία, δεν προκύπτει ότι το όχημα έφερε βλάβες στα συστήματα πέδησης και στα ελαστικά του, όπως διατείνονται οι ενάγοντες, ούτε ότι εξέλιπαν απ' αυτό τα απαιτούμενα συστήματα ασφαλείας, το γεγονός δε ότι το όχημα δεν ήταν εφοδιασμένο με πιστοποιητικό ελέγχου (καταλληλότητας) όπως προβλέπεται από τον Κανονισμό Ανυψωτικών Μηχανημάτων και δεν ήταν εφοδιασμένο με πινακίδες κυκλοφορίας, άδεια κυκλοφορίας και δεν είχαν πληρωθεί τα τέλη κυκλοφορίας, δεν σχετίζεται αιτιωδώς με το επεληθόν ατύχημα. Στην ίδια κρίση, ως προς την έλλειψη υπαιτιότητας του εναγομένου - εργοδότη, κατέληξε και ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών Χαλκίδας, ο οποίος, λαμβάνοντας υπόψη την επέχουσα θέση έγκλησης, από 12-3-2009 ένορκη κατάθεση του τέταρτου ενάγοντος, για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας από αμέλεια (302 παρ. 1 ΠΚ) κατά του νυν εναγομένου, απέρριψε αυτήν, κατ' άρθρο 47 παρ. 1,2 ΚΠοινΔ, με την αιτιολογία ότι «σαφώς προκύπτει ότι αποκλειστικά υπαίτιος για το άνω θανατηφόρο ατύχημα ήταν ο ίδιος ο θανών...και όχι ο ..., για τον οποίον δεν προέκυψαν καθόλου ενδείξεις που να δικαιολογούν την άσκηση ποινικής δίωξης εις βάρος του». Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που στηρίζεται στις περί αδικοπραξιών διατάξεις και ως προς το κονδύλιο αυτής για την χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης των εναγόντων, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη. Σε κάθε περίπτωση, σημειώνεται ότι η αξίωση αυτή των εναγόντων, έχει υποπέσει στην παραγραφή του άρθρου 937 παρ. 1 ΑΚ, κατ' αποδοχή ως ουσία βάσιμης της σχετικής ένστασης που υπέβαλε ο εναγόμενος με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου του στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, την οποία ανέπτυξε με

τις προτάσεις του, διότι από τις 28-6-2006, οπότε οι ενάγοντες έμαθαν τον θάνατο του συγγενούς τους - εργαζομένου και τον υπόχρεο σε αποζημίωση, μέχρι την άσκηση της υπό κρίση αγωγής (16-6-2015) παρήλθε χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των πέντε ετών. Η παραγραφή δε, που διακόπηκε με την από 12-11-2009 και με αριθμ. κατάθεσης 135/2009 αγωγή των εναγόντων κατά του εναγομένου, ενώπιον του ίδιου Δικαστηρίου, θεωρείται να μη διακόπηκε, διότι η αγωγή απορρίφθηκε τελεσίδικα για λόγους μη ουσιαστικούς (αοριστία) με την υπ' αριθμ. 168/2011 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου και οι ενάγοντες ήγειραν την παρούσα αγωγή στις 16-6-2015, ήτοι μετά την πάροδο έξι μηνών από την τελεσιδικία της ως άνω απόφασης, που επήλθε στις 7-9-2014 (άρθρο 263 ΚΠολΔ). Ο ισχυρισμός των εναγόντων, ότι η παραγραφή θεωρείται ότι διακόπηκε με την πιο πάνω αγωγή, επειδή, πριν ακόμα τελεσιδικήσει η 168/2011 απόφαση, άσκησαν την από 1-12-2012 και με αριθμ. κατάθεσης 32/2012 κλήση τους, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, με την οποία ζήτησαν να οριστεί νέα δικάσιμος για την ίδια ως άνω (με αριθμ. καταθ. 135/2009) αγωγή τους, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι η εκκρεμοδικία που είχε δημιουργηθεί με την άσκηση της παραπάνω αγωγής καταργήθηκε με την έκδοση της οριστικής, υπ' αριθμ. 168/2011 απόφασης και δεν ήταν δυνατό να ανοιγεί και πάλι με την επαναφορά της ίδιας αγωγής με κλήση, όπως άλλωστε έκρινε και το παρόν Δικαστήριο, με την υπ' αριθμ. 268/2014 απόφαση του, με την οποία απέρριψε την κλήση. Σημειώνεται ότι το άρθρο 937 παρ. 1 ΚΠολΔ, κρίνεται ως εφαρμοστέο στην κρινόμενη περίπτωση, δεδομένου ότι, ακόμα και αν ήθελε γίνει δεκτό ότι για το ένδικο ατύχημα ενέχεται ο εναγόμενος, επειδή, κατά τους αγωγικούς ισχυρισμούς, α) ανέθεσε την οδήγηση του οχήματος στον θανόντα, ή άλλως δεν απέτρεψε τη χρήση του από αυτόν, β) δεν υπήρχαν τα απαιτούμενα για την οδήγηση του οχήματος συστήματα ασφαλείας και γ) δεν υπήρχε στον χώρο εργασίας εγκατάσταση ύδατος, η συμπεριφορά αυτή του εναγομένου, έστω και αληθής, δεν αποδεικνύεται και δεν μπορεί να γίνει δεκτό, ότι οφείλεται σε δόλο, έστω και ενδεχόμενο αυτού, με την έννοια ότι προέβλεψε το επελθόν ως άνω αποτέλεσμα του ατυχήματος και το αποδέχθηκε. Επομένως, στην περίπτωση αυτή συντρέχει το αδίκημα της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, για το οποίο ισχύει η προβλεπόμενη από το άρθρο 937 παρ. 1 ΑΚ πενταετής παραγραφή. Περαιτέρω, με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά, το παραπάνω περιστατικό δεν αποτελεί εργατικό ατύχημα κατά την έννοια του άρθρου 1 του ν. 551/1915, καθώς δεν έλαβε χώρα, έστω και υπό ευρεία έννοια, κατά την εκτέλεση της εργασίας του θανόντος, δεδομένου ότι η μετάβαση του τελευταίου στην δημόσια βρύση, που βρισκόταν εκτός του χώρου εργασίας του, με το παραπάνω γερανοφόρο όχημα, έγινε με δική του πρωτοβουλία, χωρίς να είναι αναγκαία για την εκτέλεση της εργασίας του, για την οποία δεν ήταν απαραίτητη η χρήση νερού και παρά τη ρητή απαγόρευση του εναγομένου, δηλαδή αντίθετα με τις υποχρεώσεις του, που απέρρεαν από τη σχέση που τον συνέδεε με τον εργοδότη. Ούτε, άλλωστε, μπορεί να θεωρηθεί ότι η απομάκρυνση του θανόντος από τον χώρο εργασίας του, με τη χρήση του ως άνω γερανοφόρου οχήματος και με δική του πρωτοβουλία, έγινε εξ αφορμής της εργασίας του, λόγω της προσωπικής του ανάγκης για κατανάλωση νερού που ήταν απαραίτητη από την φύση της εργασίας του, δεδομένου ότι η μετάβαση του στην ως άνω δημόσια βρύση (στην οποία ήταν δυνατό με ευκολία να μεταβεί και πεζός), με τον πιο πάνω,

αυθαίρετο, μη ενδεδειγμένο, ασυνήθιστο και χωρίς εξουσιοδότηση τρόπο, υπερβαίνει τα λογικώς ακραία όρια για την πραγματοποίηση της, ώστε, λόγω της εξ αυτού του λόγου διακοπής του αιτιώδη συνδέσμου, μεταξύ της παρεχόμενης εργασίας του θανόντος και του ανωτέρω θανάσιμου τραυματισμού του, να μην υφίσταται εργατικό ατύχημα. Επομένως, και το κονδύλιο της αγωγής, που στηρίζεται στη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 5 του ν. 551/1915 (μισθοί πέντε ετών) πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη. Σε κάθε περίπτωση, το εν λόγω κονδύλιο, ακόμα και αν το ατύχημα χαρακτηριστεί ως εργατικό, είναι απορριπτέο, λόγω της υπαγωγής του θανόντος εργαζομένου στην ασφάλιση του ΙΚΑ (άρθρα 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 α.ν. 1846/1951), σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην μείζονα σκέψη της παρούσας, διότι, ακόμα και αν γίνουν δεκτοί οι αγωγικοί ισχυρισμοί ότι ο εναγόμενος ενέχεται για την επέλευση του ατυχήματος, διότι α) ανέθεσε την οδήγηση του οχήματος στον θανόντα, ή άλλως δεν απέτρεψε τη χρήση του από αυτόν, β) δεν υπήρχαν τα απαιτούμενα για την οδήγηση του οχήματος συστήματα ασφαλείας και γ) δεν υπήρχε στον χώρο εργασίας εγκατάσταση ύδατος, η συμπεριφορά αυτή του εναγομένου, έστω και αληθής, δεν αποδεικνύεται και δεν μπορεί να γίνει δεκτό, ότι οφείλεται σε δόλο, έστω και ενδεχόμενο του εναγομένου, όπως ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας της ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στη Χαλκίδα, στο ακροατήριο του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, στις 06/04/2017.